

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ЛУГАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА»**

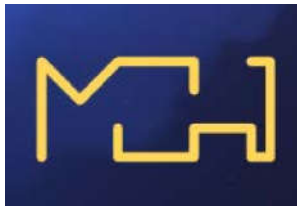

збірник матеріалів II міжнародної міждисциплінарної науково-практичної конференції
**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ, ПРОБЛЕМИ ТА
ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ НАУКИ ТА ОСВІТИ**

**25-27 квітня 2024 року
Полтава, Україна**

ST. JOSEPH'S UNIVERSITY

EURÓPSKY INŠTITÚT DALŠIEHO VZDELÁVANIA
EUROPEAN INSTITUTE OF FURTHER EDUCATION

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДНУ «Інститут модернізації змісту освіти»

Державний заклад «Луганський національний університет імені
Тараса Шевченка»

Рада молодих учених і здобувачів вищої освіти ДЗ «Луганський
національний університет імені Тараса Шевченка»

Університет Матей Бела, Банська Бистриця, Словацька Республіка
Лодзінський університет, Республіка Польща

Європейський інститут подальшої освіти, Словацька Республіка

Університет Святого Джозефа, Індія

Університет UCSI, Малайзія

Центр науково-дослідної співпраці: Польща-Україна

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ НАУКИ ТА ОСВІТИ

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ
ПІВ МІЖНАРОДНОЇ МІЖДИСЦИПЛІНАРНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
(25-27 квітня 2024 року)

Полтава - Миргород – Лубни
Україна

ПРОГРАМНИЙ КОМІТЕТ

Олена КАРАМАН, голова комітету, доктор педагогічних наук, професор, ректор Державного закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка».

СПІВГОЛОВИ КОМІТЕТУ

Віталій КУРИЛО, доктор педагогічних наук, професор, перший проректор ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», голова вченої ради, академік Національної академії педагогічних наук України;

Анатолій ЖУЧОК, доктор фізико-математичних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Ярослава ЮРКІВ, доктор педагогічних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Вячеслав ЧЕБОТАРЬОВ, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри економіки і маркетингу ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», професор Лодзінського університету, Республіка Польща;

Томаш Чапля, доктор хабілітований, професор Лодзінського університету, декан факультету менеджменту, Республіка Польща;

Беата ГЛІНКОВСЬКА-КРАУЗЕ, доктор хабілітований, професор Лодзінського університету, Голова Центру науково-дослідницького співробітництва Польща – Україна, Республіка Польща;

Йозеф ЗАТКО, почесний доктор, доктор права, доктор філософії, Президент Європейського інституту подальшої освіти, Словачка Республіка;

Крісто СЕЛВАН, доцент, декан Школи бізнесу, Університет Святого Джозефа, Індія;

Бенедикт Валентин АРУЛАНАНДАМ, доцент Університету UCSI, Малайзія;

Єгор ЧЕБОТАРЬОВ, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансів, обліку та банківської справи ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», доктор, ад'юнкт Лодзінського університету (Республіка Польща);

Володимир МОРОЗ, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри педагогіки, голова первинної профспілкової організації ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка».

НАУКОВА РАДА

Олена КАРАМАН, доктор педагогічних наук, професор, ректор ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Віталій КУРИЛО, доктор педагогічних наук, професор, перший проректор ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», голова вченої ради, академік Національної академії педагогічних наук України;

Анатолій ЖУЧОК, доктор фізико-математичних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Ярослава ЮРКІВ, доктор педагогічних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Вячеслав ЧЕБОТАРЬОВ, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри економіки і маркетингу ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», професор Лодзінського університету, Республіка Польща;

Томаш Чапля, доктор хабілітований, професор Лодзінського університету, декан факультету менеджменту, Республіка Польща;

Беата ГЛІНКОВСЬКА-КРАУЗЕ, доктор хабілітований, професор Лодзінського університету, Голова Центру науково-дослідницького співробітництва Польща – Україна, Республіка Польща;

Роберт МАЙКУТ, доктор Вищої банківської школи у Вроцлаві (Республіка Польща).

Єгор ЧЕБОТАРЬОВ, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансів, обліку та банківської справи ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», доктор, ад'юнкт Лодзінського університету (Республіка Польща).

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

Ольга КОРИНСЬКА, голова комітету, викладач кафедри східної філології і перекладу, голова Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти Державного закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»;

Олена ОВЧАРЕНКО, заступник голови комітету, заступник голови Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти Державного закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», асистент академічних програм факультету бізнес адміністрування Меморіального університету Ньюфаундленду, Канада.

ЧЛЕНИ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ

Анна БРАЇЛКО, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри товарознавства і торговельного підприємництва, член Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Оксана ГУСАКОВА, викладач кафедри іноземних мов за професійним спрямуванням, член Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Катерина КОВАЛЕНКО, асистент кафедри початкової освіти, член Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Яна ЦИСЬ, провідний фахівець відділу аспірантури, секретар Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»;

Євгенія СЕМЕНОВА, лаборант кафедри дизайну, член Ради молодих учених і здобувачів вищої освіти ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка».

Актуальні питання, проблеми та перспективи розвитку науки та освіти :

- A43** збірник матеріалів II міжнародної міждисциплінарної науково-практичної конференції (м. Полтава, 25-27 квітня 2024 року). Полтава : Вид-во ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», 2024. – 196с.

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради Державного Закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» від 21 червня 2024 р. (протокол №12)

Матеріали друкуються в авторській редакції мовами оригіналів, за виклад, зміст і достовірність яких відповідальні автори. Погляди, відображені у публікаціях, не завжди можуть співпадати з офіційною позицією організаторів конференції.

©Державний заклад «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», 2024

Теплова Тетяна Віталіївна Богач Олена Володимирівна ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ БЛАГОПОЛУЧЧЯ ЯК ЧИННИКА АДАПТАЦІЇ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ	133
Хурсякова Ольга Іванівна Богач Олена Володимирівна СПЕЦИФІКА ПРОФЕСІЙНОГО ВИГОРЯННЯ У ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ СУДОВОЇ СИСТЕМИ	139
Олійник Каміла Андріївна Федотова Тетяна Володимирівна ВПЛИВ ТРИВОЖНОСТІ БАТЬКІВ НА ПСИХОЕМОЦІЙНИЙ СТАН ДИТИНИ	144

ТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ 8
ФІЛОЛОГІЧНІ НАПРЯМИ

Некрут Владислав Сергійович Лисенко Марія Віталіївна Склярова Ірина Вікторівна ВПЛИВ ІНТЕРНЕТУ ТА СОЦІАЛЬНИХ МЕДІА НА РОЗВИТОК НІМЕЦЬКОЇ МОВИ	149
Бледнова Ольга Григорівна СТАНОВЛЕННЯ НІМЕЦЬКИХ АНТРОПОНІМІВ У ДРЕВНЬОГЕРМАНСЬКИЙ ПЕРІОД	153
Dmytro Reshetnikov Natalia Sharmanova ALGORITHMS OF TEXT PROCESSING IN UKRAINIAN: CURRENT PROBLEMS	158
Гладченко Катерина Сергіївна Перепада Дар'я Олександрівна ЛІНГВІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ТЕМАТИКИ	165
Бледнова Ольга Григорівна НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ОНОМАСТИЧНИХ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ В СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ МОВІ	170
Сухенко Катерина Олегівна Демченко Надія Олександрівна ЕВФЕМІЗМИ ТА ПОЛІТИЧНА КОРЕКТНІСТЬ: ЗВ'ЯЗОК В КОНТЕКСТІ	174

ТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ 9
ФІЛОСОФСЬКІ ТА СОЦІАЛЬНІ НАУКИ

Браїлко Юлія Іванівна Семенова Євгенія Ігорівна Семенова Оксана Олександрівна ХУДОЖНЯ РЕЦЕПЦІЯ ФІЛОСОФСЬКОГО ВЧЕННЯ Г. СКОВОРОДИ В ПОЕМІ ГАННИ ЧУБАЧ «СПІЙМАНА СВІТОМ»	181
---	------------

ТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ 10
ПРИРОДНИЧІ НАУКИ

Стрелюк Вадим Сергійович Тимчук Наталія Федорівна УРАЖЕННЯ ДЕРЕВ ГІРКОКАШТАНУ ЗВИЧАЙНОГО (AESCULUS HIPPOCASTANUM L.) МІНУЮЧОЮ МІЛЛЮ (CAMERARIA OHRIDELLA DESHKA ET DIMIC)	188
---	------------

СТАНОВЛЕННЯ НІМЕЦЬКИХ АНТРОПОНІМІВ У ДРЕВНЬОГЕРМАНСЬКИЙ ПЕРІОД

Бледнова Ольга Григорівна,

старший викладач

Державний заклад «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка»,

м.Полтава, Україна

olgablednovargf@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0003-3910-095X>

Анотація. В статті розглядається історичний аналіз німецьких антропонімів та вивчення їх функціонування у німецькому суспільстві. Дослідження дає можливість встановити розвиток німецьких імен та прізвищ у древньогерманський історичний період, визначити основні засоби поповнення німецького антропонімікону та найбільш розповсюджені власні імена цього періоду.

Ключові слова: антропонім, структура, копулятивний, етимологія, апеллятивний

Abstract. The article discusses a historical analysis of German anthroponyms and the study of their functioning in German society. The research enables the establishment of the development of German names and surnames in the ancient Germanic historical period, identifying the main means of replenishing the German anthroponymy, and the most common personal names of this period.

Keywords: anthroponym, structure, copulative, etymology, appellative

Сучасна наука приділяє велике значення питанням ономастики, оскільки кожна людина має своє власне ім'я, яке переходить з покоління в покоління та супроводжує її все життя. Проте не кожен замислюється про походження власного імені, якому ще в древності надавалося велике значення і вважалося, що воно має великий вплив на долю людини. Часто людина втрачає зв'язок з поколіннями предків, не намагаючись дізнатися про свої історичні корні. Виникнення імені має багату історію становлення, яка починається ще в древності і триває й досі. Прізвища виникли набагато пізніше, лише у середньовічний період, проте вони також відрізняються джерелами виникнення, розвитком, зв'язками з історією та культурою народу, взаємодією з іншими власними іменами та прізвищами.

Розділ мовознавства, що вивчає власні імена, історію їх виникнення та функціонування називається ономастикою (від гр. *onomastike* – "майстерність давати імена"). Розділ ономастики, що займається безпосередньо дослідженням власних імен людей називається антропонімікою (від гр. *anthropos* – людина та *ónoma* – ім'я), а сукупність власних імен – антропонімією. Ономастика вивчає закономірності виникнення, розвитку, зміни, функціонування, поширення і структури власних імен у мові і мовленні, в літературі і діалектній сферах; це сукупність (система) всіх власних імен як особливий предмет мовознавчого дослідження [1, 68].

Процеси становлення та розповсюдження власних імен неодноразово ставали предметом вивчення в роботах багатьох дослідників. Серед вчених, які присвятили свої дослідження проблематиці німецької антропоніміки, значний внесок зробили відчизняні вчені О. В. Суперанська, О. М. Антишев, а також німецькі мовознавці А. Бах, Я. Грім, О. Бехагель, Е. Шредер, В. Зайбике, Э. Шварц, М. Готшальд, В.Фляйшер та інші.

У всіх індоєвропейських мовах, в тому числі і германських, спочатку панувала однойменність [7, с. 648], бо згідно з існуючими в той час суспільними умовами життя германців, в епоху родоплемінних відношень, було достатнім використання одного лише

імені, щоб ідентифікувати особистість людини. Письмові пам'ятники, включаючи написи на монетах та надгробках, вказують на те, що приблизно до початку V сторіччя нашої ери існувало кілька сотень імен, переважно чоловічих. У часи панування патріархату це закономірно та зрозуміло пояснює перевагу чоловічих імен. Менш розвинутий та кількісно менш репрезентативний жіночий іменник германців був організований на тих самих структурно - морфологічних принципах, що й чоловічий іменнослов [3, с. 74]. До початку епохи Каролінгів (середина VIII століття нашої ери) германський антропонімікон вже нараховував приблизно 2000 власних онімів. Найбільш повне зібрання германських імен, яке нараховувало до кінця XI століття 8000 антропонімічних одиниць.

Перші германські імена, як вважає А. Бах, засновник наукової ономастичної школи у німецькомовній германістиці, були за своєю структурою двокомпонентними композитами. В. Зайбіке відносить цей тип древньогерманських онімів до двусловних чи дитематичних [6, с. 122]. Більшість індоєвропейців (А. Fick, F. Kluge, Н. Hirt, W. Streitberg, Wessen) відносять виникнення цієї особливості германського іменнослов до періоду індоєвропейської сукупності мови [4, с. 80]. Бах відокремлює чотири основні типи композитних структур в рамках єдиної ономастичної словотворчої моделі власних германських імен:

1. іменник + іменник: *Helm-ger, Wolf-ram, Ort-wulf, Sig-frid, Hruod-muot, Nit-muot*;
2. іменник + прикметник: *Gund-berht, Diet-mar*;
3. прикметник + іменник: *Bald-wig, Berht-ram*;
4. прикметник + прикметник: *Hart-lieb, Bald-hart*.

Дані чотири структурно-морфологічні типи характерні як для чоловічих, так і для жіночих імен [4, с. 79].

Дуже рідко в германському іменнослові зустрічаються структури власних онімів, які в якості першого компоненту містять частки, прийменники, займенники: *Un-are, Un-forant, Un-nid* (*un* – заперечна частка „не“); *Gagan-hart* („gegen“ – прийменник «напроти»); *Ali-berga* (*ali* „anders“ – займенник «інший»); *Fili-berht* (*fili* = *filu* „viel“ – займенник „багато“) [5, с. 79-80].

За думкою Баха, багато двохкомпонентних власних германських імен виникли в результаті детермінативного чи копулятивного словоскладання. Наприклад, германські імена: *Ans-win* – „друг богів“, *Alb-win* – „друг альбів, ельфів“, *Berht-rich* – „величний князь“, *Kuni-rich* – „князь роду“, *Ger-hart* – „твердий, як спис“ та інші. Проте, багато германських власних імен залишається незрозумілими: їх можна розглядати з однієї сторони, як означальні складні слова і віднести їх тим самим до детермінативного композитного типу: *Sig-frid* – „мир внаслідок перемоги“. Проте, з іншої сторони, цей антропокомполит можна визначити як копулятивне складне слово: *Sig-frid* – „перемога і мир одночасно“ [1]. Бах також стверджує, що серед древньогерманських власних імен переважають копулятивні композитні структури: *Flat-berht* „гарний і величний (знаменитий) водночас“, *Rich-zog* „князь і вождь водночас“, *Berht-hard* „величний і сильний водночас“ [4, с. 85].

Проте, за думкою А. Баха багато структур власних германських імен не відносяться до іменного словотворення. Як, наприклад, власні оніми *Kuni-gunt, Hrabanger, Helm-olf* етимологічно представляють собою сполучення слів: „*Geschlecht + Kampf*“ – „рід + боротьба“, „*Rabe + Ger*“ „ворона + спис“, *Helm + Wolf* „шолом + вовк“, не підлягають детермінації, а ні як детермінативні, а ні як копулятивні сполучення компонентів композита. Також деякі германські імена містять у своїй структурі семантично взаємовиключні компоненти зі значеннями „мир“ та „війна, боротьба“: *Frede-gundis, Frid-hild* – „*Freude + Kampf*“ – „мир + боротьба; *Gund-frid, Hilt-frid, Hadu-*

frid “*Kampf + Friede*,” “боротьба + мир,”. Тож зрозуміло, що компоненти антрокомпозита з’єднані вільно та незалежно один від одного [4, с. 85-86].

За твердженням А. Баха, втрата з самого початку семантично мотивованого характеру словотворення антрокомпозитами могла б мати три основні причини:

1. Дія аналогії у складних власних іменах, в яких один або два компоненти вже втратили зв’язок з загальними іменами і тим самим втратили словотворчу вмотивованість для носіїв мови.

2. Зникнення чіткої межі між жіночими та чоловічими іменами.

3. Перехід другорядних компонентів композитів словотворчих елементів із самостійним значенням у категорію чисто дериваційних суфіксів: *-bold*, *-hart*, *-rich* [2, с. 6]. Тобто, внаслідок втрати повнозначної семантики указані частотні компоненти антропооснов пройшли через стадію функціонування в якості антроподериваційних суфіксів та перетворилися на спеціалізовані суфіксальні словотвірні елементи антропонімічної деривації, де їхнє застосування набуває механічного характеру [4, с. 13-14]. До втрати етимологічної прозорості складових композит компонентів, а тим самим й втраті семантичної та словотвірної вмотивованості власними германськими онімами двоскладової структури вели також діючі в той час фонетичні та фonomорфологічні процеси – асиміляція, дисиміляція, редукція голосних, апокопа, синкопа, гаплогія, морфемне та морфемне опрощення: *Hadu-mar* → *Hammar* → *Hammer*; *Ans-wald* → *Asal*; *Rud-olf* → *Rolof* → *Rolf* [4, с. 80].

Твердження А. Баха стосовно того, що двохкомпонентні германські імена являються детермінативними чи копулятивними композитами не є в німецькій антропоніміці єдиним та загальноприйнятим. На відміну від А. Баха, В. Фляйшер вважає, що утворення антропослів базувалося на ряді формальних ознак, які стосувалися першою чергою другого компонента композита: в чоловічих іменах вживалися лише іменники чоловічого роду: *-brand*, *-frid*, *-gang*, *-hari*, *-muot*, *-ram*, *-wig*, *-(w)olf*; у жіночих: *-burg*, *-heit*, *-hild*. Відповідно *Hild-ger* є чоловічим ім’ям, яке складається із тих же компонентів *Ger-hild* зі зворотнім порядком входить до жіночого іменника. У склад чоловічих та жіночих імен також входить іменник – *muot*: чоловіче ім’я *Hel-muot* (*Helmut*) та жіночі імена *Al-muot* (*Almut*), *Rich-muot* [5, с. 18-19].

Розрізняють також чоловічі та жіночі прикметники, що виступають в якості других компонентів *-bald*, *-beht*, *-hart*, *-hoh*, *-mar*. Єдиним виключенням є жіночий онім *Dagram* [84, с. 108]. Жіночі складні антропооснови утворюються за допомогою таких прикметників як *-lind*, *-swind* в якості других компонентів. Відповідно, *Ger-hart* – чоловіче ім’я, а *Ger-lind* – жіноче [5, с. 18].

Власні германські імена з трьохчленими антропоосновами зустрічаються вкрай рідко. Так в древнєсверхньонімецьких текстах лише в XII столітті зареєстровані імена *Got-lieb-olt*, *Wide-got-win*, *Wan-berg-helm* та деякі інші. В даному випадку мова йде про вторинні композити, які утворилися шляхом додавання до вже існуючої двоскладової основи третьої [5, с. 81].

Зі встановленням «механічного» характеру утворення нових германських імен, за думкою А. Баха, була пов’язана також поява пар власних онімів, що створювалися шляхом переставлення компонентів первинного антропоніма. Так від історично засвідченого імені короля лангобардів *Aripert* (= *Haripehrt*) шляхом переставлення компонентів створилося ім’я для його сина *Pertari* (*Perhthari*), що народився в 661 році [3, с. 10]. Також можна навести й інші приклади переставлення компонентів антропоніма для утворення нових імен як в чоловічих: *Kernot* – *Notker*, *Wolfgang* – *Gangolf*, *Nithart* – *Hartnit*, так і жіночих іменах: *Hiltirun* – *Runhilt*; переставлення компонентів чоловічих імен за для утворення жіночих імен: *Rudfrid* – *Fridurun*. Згодом елементи, що раніше зустрічалися лише як перші, чи лише як другі, могли з’являтися як на початку, так і в

фінальній частині двочленного оніма, особливо антропоементи: *ans* та *regin*: *Kerans*, *Folchans*, *Wolfregin* – *Reginolf* [4, с. 88].

Наряду з двоосновними та похідними від них короткими формами чи пестливими антроповаріантами існували також одноосновні власні імена. В. Зайбіке вводить для цих онімів термін монотематичні імена. Багато з них спочатку виникали лише як супроводжувальні імена різного характеру – прізвиська, що згодом стали власними онімами [4, с. 18].

Одну з тематичних груп таких імен – прізвиस्क склали апелятиви, що називали якусь відмінну ознаку носія справжнього антропоніма і ставали згодом додатковим ім'ям, при цьому часто витісняючи первинне антропонімне найменування індивіда: *Buo* – „селянин“, *Smido* „майстер, ремісник, художник“. Другу тематичну групу склали субстантивовані прикметники, які підкреслювали риси зовнішності чи характеру іменуємого: *Schwarzo* „*die Schwarze*“ – „чорний“, *Bruno* „*der Braune*“ – „коричневий, каштановий; метафорично: ведмідь“, *Erpho* „*der Braune*“ – „коричневий, каштановий“. Третє семантичне згрупування імен-прізвиस्क виникло в результаті називання характерної ознаки соціальної належності: *Erbo* „*der Erde*“ – „спадкоємець“, *Karl* „*Ehemann, Mann*“ – „чоловік, мужчина“ [7, с. 39]. До четвертої групи належать імена-прізвиська, які визначають етнічну приналежність індивіда: *Welf* „*Welfen*“ – „княжий рід вельфів, що протистояв роду Гогенцолернів, тобто із роду вельфів“, *Franko* „*der Franke*“ – „франк, із племені франків“, *Hesso* „*der Hesse*“ – „гесс, із племені гессів“.

Нечисельну групу серед джерел походження односкладових німецьких імен створили апелятивні імена, пов'язані із древньоязичницькими уявленнями германців про небесні та природні сили, які керували світобудовою, створювали добробут чи різноманітні катаклізми, сприяли боротьбі добрих та злих сил, руйнівно впливаючи на носія відповідного імені. Тому перевага надавалася іменам-прізвишкам, які мали добрий, сприятливий вплив на їх носія: *Falko* „*Falke*“ – „сокіл“, *Wintar* „*Winter*“ – „зима“, *Kraft* „*Kraft*“ – „сила“. Незважаючи на нечисельну кількість жіночих імен древньоверхньонімецького іменника, в їх складі також відокремлюють односкладові імена: *Snella* „*die Schnelle*“ – „швидка“, *Demut* „*Demut*“ – „покірність“ [6, с. 81]. Тобто в основі вибору жіночих імен лежали позитивні риси характеру чи якості цієї людини. Перехід апелятивів у розряд індивидонайменувань викликав граматичні зміни. Наприклад, зміна типу відміни: власні імена відмінялися за слабим типом, про що свідчить наявність фінального –о (*Krafto*, *Smido*, *Schazzo*).

Розряд одноосновних власних імен поповнювався також за рахунок онімізації дієприкметників, що використовувалися спочатку в функції конкретизуючих атрибутів: *Wigant* → *двн. wigan* „*kämpfen*“ – „боротися“, *Helfant* → *двн. helfan* „*helfen*“ – „допомагати“ [4, с. 23]. Суфікси прикметників –ant, -unt, -ent, ind могли варіюватися (*Wisant* – *Wisunt*). В окремих випадках до категорії власних імен перейшли патронімічні позначення, утворені, в свою чергу, від двоосновних германських власних імен за допомогою суфіксів -ing, -ung, проте через морфологічні спрощення при функціонуванні в якості імен чи прізвиस्क, вони сприймаються як односкладні власні оніми типу *Hering*, *Druting*, *Bullung*, *Gerung*, *Hartung* [4, с. 23].

Таким чином, становлення німецького антропонімікону, що почалося у древньогерманський період, характеризується однойменністю, тобто пануванням лише імен, які були одноосновними, або склалися з двох, рідше з трьох частин, кожна з яких мала певне значення та називала основні ознаки носія того чи іншого імені.

Список використаних джерел

1. Огуй О. Д. Лексикологія німецької мови. *Lexikologie der deutschen Sprache* / О. Д. Огуй – Вінниця : Нова книга, 2013. – 416 с. 2. Неділько О. Д. Про утворення українських прізвищ/Українська мова та література в школі. – 2007. - №9. – с. 6.

3. **Naumann H.** Vornamen heute. VEB. Bibliographisches Institut Leipzig, 2009. – 294S.
4. **Naumann H.** Soziolinguistische Aspekte der Onomastik – Berlin, 2014.
5. **Paul P.** Das kleine Vornamenbuch – Leipzig, 2016. – 273S.
6. **Seibike W.** Die Personennamen im Deutschland – Berlin – New-York, 2012. – 269S.
7. **Seibike W.** Wie nennen wir unser Kind? – Berlin, 2019. – 166S.